

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové. Ph. D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 421 96 451, Přemyslova 1106/19, 501 68 Hradec Králové, proti **žalovanému Krajskému úřad Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **za účasti FINE DREAM, s. r. o.**, IČO: 27245039, Přístavní 321/14, 170 00 Praha 7, **zastoupené JUDr. Petrem Voříškem, Ph. D.**, advokátem se sídlem Přístavní 321/14, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2013, č. j. 63689/2013/OŽPZ/Ja, sp. zn. SpKrÚ 49260/2013/OŽPZ OZE,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřad Pardubického kraje ze dne 11. 10. 2013, č.j. 63689/2013/OŽPZ/Ja, sp. zn. SpKrÚ 49260/2013/OŽPZ OZE, a rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 6. 6. 2013, č. j. MUPC/9831/2013/OŽP/NF, sp. zn. SMUPC/18387/2012/OŽP/NF, jsou nicotná.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,-- Kč.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a žaloba

Rozhodnutím Krajského úřad Pardubického kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 11. 10. 2013, č.j. 63689/2013/OŽPZ/Ja, sp. zn. SpKrÚ 49260/2013/OŽPZ OZE (dále též „žalované rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Přelouč (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 6. 2013, č. j. MUPC/9831/2013/OŽP/NF, byla podle ustanovení § 30 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o myslivosti“), určena výše náhrady za pozemky ve vlastnictví FINE DREAM, s. r. o. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“), přičleněné k honitbě Výrov.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného, jež tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, podal žalobce včasnou žalobu, v níž s odkazem na listinu označenou jako „*souhlas s přičleněním polností k honitbě*“ ze dne 15. 1. 1993 (list číslo 22 soudního spisu) a listinu označenou jako „*dohodu o přičlenění honebních pozemků*“ ze dne 6. 11. 2002 (list číslo 24 soudního spisu) namítl, že pozemky (dnes) ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení nebyly k honitbě Výrov přičleněny podle odstavce 1 § 30 zákona o myslivosti, a proto žalovaný nemohl rozhodovat o výši náhrady podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť náhrada podle citovaného ustanovení náleží jen vlastníkům honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil podle odstavce 1 § 30 zákona o myslivosti. Dle názoru žalobce by měl v daném případě o náhradě rozhodnout soud, nikoli orgán veřejné správy a žalované rozhodnutí je nezákonné, resp. nicotné.

Pro případ, že by se soud neztotožnil s námitkou nicotnosti žalovaného rozhodnutí, žalobce dále žalovanému vytknul, že se nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že náhrada podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti je náhradou za omezení vlastnického práva k pozemku jeho přičleněním k honitbě, nikoli náhradou za výkon práva myslivosti na honebním pozemku, a proto není možno stanovit (mechanicky) náhradu za 1 ha přičleněného pozemku jako rozdíl částky, která odpovídá hektarovému výnosu z nájmu honitby, a částky odpovídající účelně vynaloženým nákladům na 1 ha honitby.

V neposlední řadě žalobce namítl, že ve výroku žalovaného rozhodnutí je uvedeno, že se „*stanovená výše náhrady nevztahuje na rok 2013*“. Dle žalobce tento výrok neodpovídá povaze žalovaného rozhodnutí, které má konstitutivní účinky.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud vyslovil nicotnost žalovaného rozhodnutí, popř. aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že honitba Výrov byla uznána (vznikla) jako vlastní honitba Lesů ČR rozhodnutím Okresního úřadu v Pardubicích ze dne 16. 3. 1993, č. j. RŽP/1866/93/So. Tímto rozhodnutím (vydaným podle § 6 odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti) byly zároveň k honitbě Výrov přiřčeny také všechny další honební pozemky jiných vlastníků, které se v hranicích honitby Výrov nacházely. Předmětné honební pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení tedy byly do honitby Výrov přiřčeny v roce 1993 výše uvedeným rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti (Okresního úřadu v Pardubicích). Později nebyly žádné jiné honební pozemky k honitbě Výrov přiřčeny. Zákon č. 23/1962 Sb., o myslivosti, řešil otázku uznání honiteb v ustanovení § 6 odst. 1 takto: *„Okresní úřad může uznat za vlastní honitbu všechny souvislé honební pozemky, které má ve vlastnictví československá fyzická nebo československá právnická osoba, popřípadě místo ní osoba, která má takové pozemky v nájmu i s nájmem práva myslivosti podle § 2 odst. 2 (dále jen „vlastník honebních pozemků“), pokud mají výměru alespoň 500 ha. Návrh na uznání honitby předkládá vlastník honebních pozemků. K honebním pozemkům jednoho vlastníka, dosahujícím výměry 500 ha, mohou být přiřčeny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, pokud se o tom dohodnou. Tento postup je možný pouze při uznávání honitby“.* Nicméně tento zákon nestanovoval povinnost uvést ve výroku rozhodnutí soupis přiřčovaných honebních pozemků (včetně jejich vlastníků, druhu pozemku apod.), stejným způsobem byly uznány prakticky všechny honitby v České republice (s výjimkou honiteb uznávaných až podle současného zákona). Přiřčované honební pozemky jsou tedy identifikovatelné pouze z podkladů k rozhodnutí o uznání honiteb (soupis pozemků, dohody o přiřčování ...) a zejména pak z obvodu (popisu hranic) honitby, jejíž součástí se staly rozhodnutím bývalých okresních úřadů.

Dle žalovaného proto není pochyb o tom, že pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení byly k honitbě Výrov přiřčeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti (byť podle předchozí právní úpravy) ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, a proto žalovaný rozhodoval o výši náhrady podle § 30 odst. 2 téhož zákona. V této souvislosti žalovaný připomněl, že nelze pochybovat o tom, že právě rozhodnutím Okresního úřadu v Pardubicích ze dne 16. 3. 1993, č. j. RŽP/1866/93/So, byly předmětné honební pozemky k honitbě Výrov přiřčeny i z toho důvodu, že podle předchozí právní úpravy (zákon č. 23/1962 Sb.) musely být všechny honební pozemky začleněny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti do některé z honiteb. Žalovaný proto *„zásadně odmítá účelové tvrzení žalobce, že předmětné honební pozemky byly do honitby Výrov přiřčeny pouze soukromoprávním ujednáním (dohodou), takový postup neumožňuje ani současný a ani předchozí zákon o myslivosti“.* Výkon práva myslivosti lze vykonávat pouze na honebních pozemcích (jak vlastních, tak i přiřčených) uznaných rozhodnutím orgánu státní správy za honitbu. Pokud v praxi výjimečně existují honební pozemky, které nejsou začleněny do žádné existující honitby (honební pozemky zcela nesouvislé s ostatními honebními pozemky nebo honební pozemky, na nichž původní honitba zanikla a nová dosud nebyla uznána), nelze na nich provádět výkon práva myslivosti (včetně chovu a lovu zvěře). To, že by na předmětných honebních pozemcích nebylo vykonáváno právo myslivosti, žalobce a ani nikdo jiný nezpochybňuje a nezpochybňoval.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, pak žalovaný připustil, že se skutečně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že náhrada podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti je náhradou za omezení vlastnického práva k pozemku jeho přičleněním k honitbě, nikoli náhradou za výkon práva myslivosti na honebním pozemku. Uvedl však, že by tato námitka důvodná stejně nebyla, neboť ze zákona o myslivosti je naprosto zřejmé, že samotné vlastnické právo k honebnímu pozemku nemůže být za žádných okolností nijak dotčeno ani omezeno jeho přičleněním. Vlastnické právo k honebnímu pozemku má význam toliko v procesu tvorby honiteb, nikoli v samotném procesu mysliveckého hospodaření a při výkonu práva myslivosti. Žádný vlastník honebních pozemků nemůže být výkonem práva myslivosti omezen na svých vlastnických právech, výkonem práva myslivosti nemůže být vlastník omezen ani při obhospodařování honebních pozemků. Uživatel honitby při výkonu práva myslivosti má sice právo v nezbytné míře vstupovat na honební pozemky, je však povinen hradit každou škodu, kterou by na honebním pozemku, na stavbách a zařízeních umístěných na honebních pozemcích, na pěstovaných plodinách a kulturách při výkonu práva myslivosti způsobil. Stejně tak umísťovat jakékoliv zařízení nebo stavby sloužící k výkonu práva myslivosti lze pouze se souhlasem vlastníka dotčeného honebního pozemku. Naopak náhrada za přičleněné honební pozemky je právě náhradou za omezení výkonu práva myslivosti, které vlastník honebního pozemku přičleněním ztrácí. Výkon práva myslivosti přísluší právě držiteli (vlastníku) uznané honitby, ať už jde o jednoho vlastníka u vlastních honiteb nebo o člena honebního společenstva u společenstevních honiteb. Je pak na dalším rozhodnutí držitele honitby, zda bude právo myslivosti vykonávat sám ve vlastní režii nebo honitbu pronajme. Jelikož ročním výnosem z výkonu práva myslivosti je v tomto případě rozdíl částky odpovídající výnosu z pronájmu honitby (ročně) a částky odpovídající účelně vynaloženým nákladům na správu honitby (ročně), přísluší vlastníkům přičleněných pozemků náhrada za 1 ha přičleněného pozemku ve výši rovnající se rozdílu částky odpovídající hektarovému výnosu z nájmu honitby a částky odpovídající účelně vynaloženým nákladům na 1 ha honitby.

K třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že honitby jsou pronajímány na období 10 let, přičemž prakticky všechny honitby (s ohledem na předchozí právní úpravu) tak byly pronajímány od 1. 4. 2003 do 31. 3. 2013. Protože náhrada určená podle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti je splatná do 31. března běžného roku zpětně a od roku 2013 byla honitba Výrov nově pronajata za jinou částku, byla výše náhrady stanovená právě s tímto omezením. V žalovaném rozhodnutí pak nebylo ani stanoveno období, za jaké je výše náhrady určována, a to s ohledem na předpisy práva občanského, dle kterých (v době vydání rozhodnutí) bylo možno vymáhat takovou náhradu tři roky zpětně.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Dne 28. 2. 2014 krajský soud obdržel repliku žalobce, v níž žalobce znovu zdůraznil, že „honitba Výrov byla vytvořena v roce 1993 s tím, že již od doby vydání rozhodnutí ONV v Pardubicích č. j. RŽP/1866/93/So ze dne 16. 3. 1993 o jejím uznání jako vlastní honitby žalobce ji tvoří i předmětné pozemky osoby zúčastněné na řízení“. Znovu vyjádřil

přesvědčení, že „náhrada za přičlenění honebních pozemků k vlastní honitbě nemá funkci finanční náhrady za omezení výkonu práva myslivosti vlastníka jednotlivého honebního pozemku a nemůže s ní být zaměňována“.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila

judikatura (např. povinnost ex officio přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).

Závěrem soud dodává, že ačkoliv je povinností soudů svá rozhodnutí adekvátně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Zmíněnému pojmu adekvátně je ve smyslu judikatury Ústavního soudu nutno rozumět tak, že se požaduje přiměřeně dostatečná míra odůvodnění, tzn., že „*rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu*“. Jinými slovy rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, popř. usnesení ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 3208/13, všechna dostupná na <http://nalus.usoud.cz>, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.).- tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „**[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná**“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti žalovaného rozhodnutí.

Jak uvedl již Nejvyšší správní soud v odůvodnění usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, paakt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada „quod nullum est, nullum prodest effectum“ (srov. Máša, M. K otázce tzv. nicotných správních aktů. Správní právo, 1972, č. 3, s. 139). V tomto ohledu se jedná o tradičně podávané charakteristické vlastnosti nicotnosti, které lze nalézt již v československé správněprávní literatuře (srov. např. Merkl, A. Obecné právo správní. Díl druhý. Praha-Brno : nakladatelství Orbis, akciová společnost, 1932, s. 24 a násl.; nebo Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. Praha : Melantrich a. s., 1934, s. 268 a násl.). Obdobné závěry jsou rovněž obsaženy jak v současné odborné literatuře zahraniční (srov. Staroeciak, J. Prawo Administracyjne. Warszawa: Państwowe wydawnictwo naukowe, 1969, s. 245 a násl.; či Erbguth, W. Allgemeines Verwaltungsrecht. Baden-Baden : Nomos Verlagsgesellschaft, 2005, s. 134.), tak i domácí (např. Průcha, P. Správní právo. Obecná část. 7., doplněné a aktualizované vydání. Brno : Masarykova univerzita, 2007, s. 369; nebo Staša, J. in Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 212 a násl.).

Na tyto teoretické závěry, v důsledku dlouhodobé absence výslovné pozitivněprávní úpravy nicotnosti, nejprve navázala správní judikatura, zejména Vrchního soudu v Praze (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, kde se uvádí, že „právní úprava ... nevypočítává důvody nicotnosti aktu a ponechává právní teorii a soudní praxi, aby samy vymezily okruh případů, kdy vady aktu dosahují takové míry, že již o aktu vůbec nelze hovořit. Judikatura Vrchního soudu v Praze považuje za důvody nicotnosti aktu např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy /absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost/, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladu k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu.“) a posléze i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci,

absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy /absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost/, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.).

Na doktrinální a judikatorní závěry navázal zákonodárce právní úpravou institutu nicotnosti rozhodnutí obsaženou v § 77 a § 78 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle § 77 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.

Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

V daném případě krajský soud z rozhodnutí Okresního úřadu v Pardubicích ze dne 16. 3. 1993, č. j. RŽP/1866/93/So, zjistil, že **honitba Výrov (tvořená souvislými honebními pozemky o výměře 714,22 ha) byla uznána jako vlastní honitba žalobce podle § 6 odst. 1 zák. č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění účinném ke dni vydání uvedeného rozhodnutí Okresního úřadu v Pardubicích (dále též „zákon o myslivosti z roku 1962“).** Nikdo z účastníků řízení nezpochybňuje, že honitba Výrov od vzniku (uznání) honitby existuje v uznaných hranicích a tvoří ji stále stejné honební pozemky (vlastní pozemky žalobce a pozemky přičleněné, mezi něž patří i pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení). Stejně tak není mezi účastníky sporné, že žalobce nikdy nevlastnil pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (dále též „předmětné pozemky“) a že tyto pozemky neměl ani v době, kdy bylo rozhodováno o uznání honitby, pronajaty. **V době, kdy bylo rozhodováno o uznání honitby Výrov, užívalo předmětné pozemky Jednotné zemědělské družstvo Bratranců Veverkových se sídlem v Živanicích (vlastníkem byl československý stát)¹. Toto družstvo, jak je patrné z listiny, kterou žalobce sám soudu předložil (list číslo 22 soudního spisu), vyslovilo dne 15. 1. 1993 „souhlas s přičleněním polností k honitbě Lesů ČR, s. p.“. Přílohou tohoto souhlasu byl i soupis těchto pozemků (list číslo 22 a 23 soudního spisu).**

Podle § 6 odst. 1 zákona o myslivosti z roku 1962 okresní úřad může uznat za **vlastní honitbu** všechny souvislé honební pozemky, které má ve vlastnictví československá fyzická nebo československá právnická osoba, popřípadě místo ní osoba, která má takové pozemky v nájmu i s nájmem práva myslivosti podle § 2 odst. 2 (dále jen „vlastník honebních pozemků“), pokud mají výměru alespoň 500 ha. Návrh na uznání honitby předkládá vlastník honebních pozemků. **K honebním pozemkům jednoho vlastníka, dosahujícím výměry 500 ha, mohou být přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, pokud se o tom dohodnou. Tento postup je možný pouze při uznávání honitby.**

¹ Později se jejich vlastníkem stalo Rybníční hospodářství, s.r.o., a následně osoba zúčastněná na řízení.

Dle 6 odst. 5 zákona o myslivosti z roku 1962 honební pozemky, **které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu**, nebo které nejsou ve vlastnictví československé fyzické nebo československé právnické osoby, přiřčení okresní úřad k sousední honitbě, a to zpravidla k té, která má s těmito pozemky nejdelší společnou hranici, pokud ochrana přírodního bohatství a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřčení. **Vlastníkům takto přiřčených honebních pozemků přísluší náhrada**. Bližší podmínky poskytování této náhrady a její výši stanoví obecně závazným právním předpisem ministerstvo financí České republiky. Uvedená náhrada však nenáleží, pokud honební pozemky byly přiřčeny ke společenstevní honitbě a jejich vlastník byl přijat na vlastní žádost za člena příslušného honebního společenstva.

Lze tedy uzavřít, že předmětné pozemky nebyly přiřčeny k honitbě Výrov rozhodnutím příslušného orgánu státní správy myslivosti proti vůli tehdejšího vlastníka předmětných pozemků (§ 6 odst. 5 zákona o myslivosti z roku 1962), **nýbrž až po dohodě mezi žalobcem a vlastníkem (§ 6 odst. 1 zákona o myslivosti z roku 1962), nejednalo se o nucené omezení vlastnického práva**. Náhrada za přiřčení (logicky) náležela jen vlastníkům pozemků přiřčených podle § 6 odst. 5 zákona o myslivosti z roku 1962, neboť se důvodně předpokládalo, že výše náhrady za honební pozemky přiřčené podle § 6 odst. 1 zákona o myslivosti z roku 1962 bude řešena dohodou stran. Tak tomu i ostatně bylo, jak plyne z dohody uzavřené dne 6. 11. 2002 mezi žalobcem a Rybníčním hospodářstvím, s. r. o. (list číslo 24 soudního spisu), podle které za přiřčené pozemky náleží vlastníkově úplata ve výši 10,-- Kč za 1 hektar včetně DPH ročně. Z uvedeného plyne, že nebylo a není v působnosti orgánů státní správy myslivosti rozhodovat v tomto případě o výši náhrady za pozemky přiřčené podle § 6 odst. 1 zákona o myslivosti z roku 1962. Pokud přesto ve věci tyto správní orgány rozhodly, jsou dle názoru krajského soudu jejich rozhodnutí nicotná. V případě sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení musí rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nebyl vůbec k vydání žalovaného rozhodnutí věcně příslušný, vyslovil nicotnost žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (výrok I), přičemž tak učinil bez jednání (§ 76 s. ř. s.). Nevypovídával též další námitky žalobce, neboť by takový postup postrádal smysl. Současně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000,-- Kč (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud však osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v tomto řízení neukládal, a proto rozhodl (výrok III), že nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. dubna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová